

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVIII. De malis Alexandriae perpetratis à Georgio Ariano, ex narratione
ipsius Athanasii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

nuò igitur in singulis civitatibus propo-
 sita lex est, & militaris manus ad præ-
 ceptorum regalium executionem desti-
 nata. Pellebantur non modo ab Eccle-
 siis, verùm etiam ex civitatibus, qui-
 cunque consubstantialis fidem asser-
 ebant. Et initio quidem id unum
 agebant, ut eos expellerent. Postea
 vero progrediente ulterius malo, ad id
 se verterunt ut communicare sibi et-
 iam invitos cogerent; parum scilicet
 de Ecclesiis solliciti. Eratque ea vis
 nihilo minor illà, quam olim adhibue-
 rant hi qui Christianos ad simulacrorum
 cultum adigebant. Quippe verbera ac
 tormenta, & omnis generis cruciatus
 admovebantur. Alii bonorum proscrip-
 tione, alii exilio multati sunt. Et hi
 quidem in ipsis cruciatibus interierunt:
 illi vero dum ad exilium abduceren-
 tur, necati sunt. Et hæc quidem per
 omnes urbes Orientalis Imperij gere-
 bantur, maxime vero Constantino-
 poli. Hanc intestinam persecutionem,
 cum antehac modica esset, Macedo-
 nius Episcopatum adeptus auxit pluri-
 mum. Achaia vero & Illyrici civitates,
 & reliquæ Occiduarum partium Eccle-
 sia, tranquillæ adhuc erant & incon-
 cussæ, tum quòd inter se consentirent?
 tum quòd fidei regulam à Nicæno Con-
 cilio traditam constantissime retine-
 rent.

Α ἄντεθεν κατὰ πόλεις μὴ νόμο· προῦθετο
 στρατιωτικῆ ἢ χειρ' ὑπεργεῖν κεκέλευτο τοῖς
 βασιλέως δεσποσισμῶν ἔξωθεντό τε οἱ
 φρονεῖντες τὸ ὁμοῖον, ὅσα ἐν τῷ ἐκκλη-
 σιών μόνον, ἀλλ' ἠδὲ ἐν τῶν πόλεων καὶ τὸ
 μὴ πρότερον αἰεὶ τὸ ἔξωθεν μόνον ἐρχόλα-
 ζον· ἀπερβαίνοντο ἢ τὰ κακὰ, ἢ τὸ ἀ-
 γκάζειν συγκοινωνεῖν αὐτοῖς ἐτρέποντο,
 μικρὰ τῶν ἐκκλησιῶν φρονίσαντες· ἦν δὲ ἡ
 ἀνάγκη ἔμειον, ἢς πρότερον παρέχον οἱ τοῖς
 ἀγάμασι ἀσθεσιμῶν ἀναγκάσαντες· καὶ
 γὰρ παντοίας αἰτίας ἀσθενέφρον, καὶ ἐρε-
 βλώσεις ποικίλας, καὶ δημύσεις χερμα-
 τῶν ἔξοχίας τε πολλοὶ ὑπεβάλλοντο· καὶ
 οἱ μὴ ταῖς βασάνοις ἐναπέθησκον· οἱ δὲ
 ἐφθείροντο, κατὰ τὰς ἔξοχίας ἀπαγόμενοι· καὶ
 ταῦτα ἐγίνοντο κατὰ πάσας μὴ τὰς ἀνατολι-
 κάς πόλεις, ἔξαιρέτως ἢ ἐν τῇ κωνσταντίνῃ πό-
 λει· τῆτον μὲν ἐν τὸν ἐμφύλιον διαγωγῆν,
 βραχὺν ὄντα πρότερον, εἰς τὴν ἐπισκοπὴν
 παρελθὼν μακεδόνιο· ἠύξησεν αἱ ἢ πρὶ τῆ
 ἐλλάδα πόλεις καὶ ἰλλυρικὰς καὶ τὰ ἰσπερία με-
 ρη, ἔμμερον ἐπ' ἀσάλυτοι, τῶ συμφανεῖν τε αἰ-
 λήλοισ, καὶ τὸν ἀσφαλθέντα ἐν τῷ ἐν νικαῖῃ
 C σιμῶδ' ἀκανόνα κρετίν'

CAPUT XXVIII.

De malis Alexandria perpetratis à Georgio
 Ariano, ex narratione ipsius Athanasij.

Quæ vero Georgius eodem tempo-
 re Alexandria perpetravit, ipsum
 Athanasium qui ea pertulit & qui cun-
 ctis interfuit, narrantem audiamus. Hic
 igitur in apologetico quem de fuga sua
 conscripsit, de his quæ tunc gesta sunt
 loquens, his utitur verbis. Inde enim
 venerunt Alexandriam, iterum me qua-
 rentes ad necem, Et quæ tum gesta sunt,
 longe pejora fuere prioribus. Milites
 enim repente Ecclesiam circumdederunt,
 & in orationis locum successit
 prælium. Post hæc Georgius qui ex
 Cappadocia ab ipsis missus fuerat, qua-
 dragesimæ tempore superveniens, sce-
 lera quæ ab ipsis didicerat, adauxit.
 Nam post octavas Paschæ, virgines in
 carcerem trudebantur; Episcopi à mi-
 litibus ducebantur vinculis constricti;

Κεφ. κη'.

Πρὶ ἡμετέροισιν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Γεωργίου Ἀριαν-
 οῦ, ἐκ τῆς Ἀθανασίου διηγήσεως.

Ὅτι ἡ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Γεώργιος ὑπὸ τῆ
 αὐτὸν χρόνον εἰργάζετο, τὸ Φωνῆς Ἀ-
 θανασίᾳ τὰ πεπονθότα καὶ παρόντα τῶν
 γνωμῶν, ἐπάκουσεν ἐν γὰρ τῷ διπολογη-
 τικῷ αἰεὶ τῆς φυγῆς ἑαυτὸς λόγῳ, καὶ λέγει
 αἰεὶ τῶν ἐκεί γενημένων φησί· Καὶ γὰρ
 τῷ Ἀλεξανδρείαν ἐπεφύσησαν ζητηῖντες πα-
 λιν ἡμᾶς ἀποκτεῖναι καὶ γέροντα τὰ ὑστέρα, χρο-
 νῶν τῶν πρώτων· στρατιώται γὰρ ἔξαιρέτως
 τὴν ἐκκλησίαν ἐκύκλωσαν· καὶ τὰ πόλεις
 ἀντὶ τῶν ἐυχῶν ἐγίνετο· εἴτα εἰσελθὼν τῆ τε-
 σαρακοσῆ, ὁ παρ' αὐτῶν διπλοσάλεις ἐν κα-
 παδοκίας γεώργιο, ἠύξησεν ἂ παρ' αὐτῶν
 μεμάθηκε κακὰ· μὴ γὰρ τὰ ἔσδομα τὰ πα-
 ρθῆνοι εἰς δεσμωτήριον ἐβάλλοντο
 ἐπισκοποῦν ἡ γοῖο ὑπὸ στρατιωτῶν δεδεδωμένοι

δεφανών, και χηρών ήρπάζοντο οικίαι τε, και αρ-
 τοι εφοδοικη τή οικιών ερήνοτο και νυκτός οι
 χριστιανοί κατεφέρνοντο επεσφραγισθησαν
 οικίαι και αδελφοί κληρικών, υπερε τή αδελ-
 φών οκνηδύδων και δενα μην ταυτα δεινό-
 τερα η, τα μεθ' αυτα τελομημημα τή γν
 εβδομαδι με τλή άγιαν πεντηκοστην, ο λαός
 ησεύσας εξήλθε πασι το κοιμητήριον ευ-
 ξααδς, δια το πάντας δυοσερέφεαδς τλή
 παθς γεώργιον κοινονίαν αλλά τετο μαθών
 ο παμπονηθ αυτος, παροξυνει τον στρα-
 τηλάτιν σεβαστιανόν μανηχατον οβρα και λοι-
 πόν αυτος με πληθους στραιωτήν, όπλα και
 ξίφη γυμνα και τόξα και βέλη φεργήτων, άρ-
 μησεν εν αυτή τή κρεακή και τών λαών και
 όλιγας ευρών ευχομήτες, οι γν παλείσοι λοι-
 πόν δια την ώραν αναχωρησαντες ετυχον,
 τοιαυτα εεργασατο, οια παρ αυτών επρεπε
 παραχθηναι πυρκαϊαν γν άψας, και εήσας
 παρθενες πασα το πυρ, ηνάγκαζε λεγειν αυ-
 τας της δρεϊς πίσεως είναι ως η νικώσας αυ-
 τας εελεπε, και μη φεργήσας ε πυρς,
 γυμώσας λοιπόν, ετω καλέκοψεν αυτας εις
 τα παρσσωπα, ως με χρόνον μόγις επιγνα-
 δήναι άνδρας τε κρατήσας τεσσαράκοντα,
 καινοτέρω παρσσω καλέκοψεν, ρά εδς γαε τας
 δυο τών φοινίκων ενθς τεμων εν εαυταις
 εχάσας ετι τας σκόλοπας, τα νωτα τετων
 ετως εξεδειξεν, ως τινας μην πολλάκις χει-
 ρεργηθήναι, δια τας δυοπαχύτας εν αυ-
 τοις σκόλοπας τινας η και μη φεργητας, δυο-
 θανειν πάντας μη εν τας παλειφθέντας
 αβρώς, και την παρσθενον εξώρισαν εις τλή
 μεγάλην όασιν τα η σώματα των τελεθλι-
 τηκότων, εδ ε τοις ιδίοις και την δρεχην δυοδο-
 βήναι σιωεχώρησαν αλλά εκουσαν ως ηθέλη-
 σαν, άταφα εαλόντες, υπερε ε δοκειν αυτες
 λανθάνην τλή τοσαυτλή αμότητα, παρά-
 ησαι η τετο πεπλανημένοι η διανοία οι παρσ-
 φερες, των γαε οικείων των τετελεθλιηκότων,
 χαϊρώντων μην δια την όμολογίαν, θρωγίων
 η δια τα σώματα, μείζον εξηχέιτο και αυτών
 ο τ ασεβείας και αμότητος ελεγχος, και γν ενθς
 δυο της αιβύπης και των λιβύων, εξώρισαν μην
 επισκόπους, αμμώνιον, θμειν, γάϊον, φίλονα,
 εεμην, πλήνιον, ψενόσιον, νειλάμμωνα,

A pupillarum viduarumque aedes & anno-
 nae diripiebantur: irruptiones in domos
 facta: Christiani noctu ad tumultum de-
 portati. Obsignabantur domos, & cleri-
 corum fratres pro fratribus suis pericli-
 tabantur. Gravia quidem ista: sed mul-
 to graviora fuere quae postea commil-
 sa sunt. Hebdomade enim quae est
 post sanctam Pentecosten, populus cum
 jejunasset, orationis causa egressus est
 ad caemeterium, eo quod omnes com-
 munionem cum Georgio averarentur.
 Quod ubi didicit nequissimus Geor-
 gius, Sebastianum ducem, secta Ma-
 nichaeum, adversus eos instigat. Ille
 cum multitudine militum armatorum,
 gladios districtos arcusque & tela ge-
 stantium, impetu facto in populum ir-
 ruit die Dominico. Paucisque in-
 ventis qui orationi vacabant: plerisque
 enim ob tempus diei jam discesserant,
 talia gessit, qualia decuit eum agere
 qui Arianis patebat. Incenso enim
 rogo, virgines igni admotas profiteri
 coegit, se Arianas esse. Et cum illas
 invicto animo esse flammisque con-
 temnere videret, detractis quibus te-
 gebantur velis, ita faciem illarum ce-
 cidit, ut post multos dies aegre agno-
 scerentur. Viros autem quadraginta
 comprehensos, novo quodam & inusu-
 tato modo verberavit. Virgis enim pal-
 meis recens ex arbore defectis, quae
 suos adhuc haberent aculeos, terga
 illorum ita dilaceravit, ut quidam ex
 eis ob auleos altius infixos atque im-
 pactos, chirurgorum opera diutius usi
 fuerint: nonnulli dolorem verberum
 non ferentes, mortem oppetierunt.
 Reliquos omnes, & cum iis virginem
 quandam in majorem Oasim relega-
 vit. Porro mortuorum cadavera,
 initio quidem propinquis reddi mini-
 me sinebant: sed insepulta projicien-
 tes, prout ipsis visum erat occultaba-
 bant, ne tantae crudelitatis conscii vi-
 derentur. Verum vecordes isti erro-
 re mentis obcaecati id agebant. Nam
 cum mortuorum necessarii, ob confes-
 sionem quidem illorum gauderent: ob
 insepulta autem cadavera maerore con-
 ficerentur, tanto manifestius convicta
 impietas istorum & crudelitas divulga-
 batur. Post haec autem ex Aegypto &
 utraque Libyam exilium deportarunt,
 Episcopos quidem: Aminonium,
 Thnuim, Cajum, Philonem, Hermen,
 Plinium, Psenosirim, Nilaminonem,

διώκει πολλή κτ' μαγνητικής πρὸς πρὸς
παρελκε τὸ ἐν τῷ σερμῶ, πρὸς πρὸς τὰ ἐκ-
βησόμενα

A gentibus copiis adversus Magnentium
præmisit. Ipse interim Sirmij degens,
rerum eventum opperiebatur.

Κεφ. κβ΄.

Πεὶ Φωτίνῃ ἡ αἰρεσιάρχῃ

Τοτε δὴ καὶ Φωτεινὸς ὁ τ' ἐκεῖ ἐκκλησίας
πρὸς πρὸς τὸ παρελκετὸν αὐτῷ δόγμα
φανερῶτερον ἐξεδύλαξε διὸ ταραχῆς ἐκ-
τέτρε γρομῆς, ὁ βασιλεὺς σὺν ὁδῶν ἐπισκό-
πων ἐν τῷ σερμῶ γράψας ἐκέλευσε σιωπῆ-
θον ἐν ἐκεῖ, τῶν μὲν ἀνατολικῶν μάρκῃ ὁ
δρεθῆσι, γεωργίῳ τε ὁ Ἀλεξανδρείας, ὃν οἱ
δρεθῆσι (ὅστις ἐπεμψαν, ἀποκινήσαντες γρη-
γορίου, ὡς μοι πρὸς πρὸς εἰρήν), βασιλεὺς τε
ὁ ἐκβληθέντι μαρκέλλῃ τ' ἐν ἀγκύρα πρὸς πρὸς
ἐκκλησίας, παγκράτος πηλεσίε, Ἰσα-
βανὸς ἡρακλείας τῷ ἡ δυλικῶν, ἑλῆς με-
σῶν, ὁ ὁ ἀποβόησι τοῖς τότε ἀνθρώποις ὅστις
ὁ τῆς ἐν ἰσπανία κερδῆς ἐπισκοπῆ ἀκων
παρῶν ἔτοιμῃ τὴν ἰσπανίαν σεργίε, καὶ νι-
γριανῆ, καθ' ὃν ἐκινετὸν διὰ τὰς ἐκ τῷ πολέ-
μων θορύβους, ἕδεις ὑπαῖσι τὰς σιωπῆς ὑ-
παλείας ἐπέλεσε σιωπῆθόντες ἢ ἐν σερμῶ,
καὶ τὸν Φωτεινὸν τὸ δόγμα σαβελλίε ἡ λῆδῃ
καὶ παύλε ἡ Ἰαμοσαλίε φρενῆντα φωρά-
σαντες, καθέλον ἐυθύς καὶ τῆτο μὲν ὡς καλῶς
καὶ δικαίως γρομῆρον, πάντες ἐπήνεσαν καὶ τό-
τε καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἡ ἡμεινῆσι, ἕπερ ἔσαν
ὅπερ ἡ πᾶσιν ἡν ἄριστον

CAPUT XXIX.

De Photino hæresiarca.

Tunc temporis etiam Photinus Ec-
clesiæ illius Antistes, dogma à se
excogitatum multò quàm antea mani-
festius prædicabat. Ex quo cum tumultus
esset obortus, Imperator synodum
Episcoporum in urbe Sirmio fieri iussit.
Conveniunt igitur illuc, ex Orientali-
bus quidem Marcus Arethusius, Geor-
gius Episcopus Alexandriæ, quem te-
nente Gregorio Ariani, sicut antea dixi-
mus, in locum illius substituerant: Ba-
silius, qui pulso Marcello Ancyranæ
Ecclesiæ præsidebat: Pancratius Epi-
scopus Pelusii, & Hypatianus Heracliæ.
Ex Episcopis autem Occidentalibus
Valens Mursæ, & celeberrimi tunc
nominis Hosius, Cordubæ in Hispania
Episcopus, adfuit invitus. Hi post Con-
sulatū Sergij & Nigriniani, quo quidem
anno propter tumultus bellicos, nemo
solennem gessit Consulatum: Sirmij
congregati, cum Photinum dogma Sa-
bellij Lybici Paulique Samosatensis af-
ferere deprehendissent, statim eum de-
pouuerunt. Et hoc quidem tanquam
recte ac iure factum universi & tunc &
postea approbarunt. Sed qui illic re-
manserunt Episcopi, aliud quidpiam
egerunt, quod non perinde ab omnibus
probatum est.

Κεφ. λ΄.

Πεὶ τῷ ἐν τῷ σερμῶ ἐκτεθειῶν πίσεων, παρυσία ἡ
βασιλέως κωνσταντίῃ

Ως πρὸς γὰρ κατὰ τὴν ὁμοίαν τῶν παλαιῶν
τοῖς πρὸς τῆς πίσεως δεδομῶν, αὐθις ἐ-
τέρας πρὸς τῆς πίσεως ἐνομοθέτην ἐκθέσεις
μῖαν μὲν ἡν μάρκῃ ὁ ἀρεθῆσι ὑπηθῶρδ-
σεν ἐκ τῆς γλώσση ἄλλας ἢ τῆ ῥωμαίων
φωνῆ, σύμφωνον ὁ δὲ ἕχσας ἕτε τὴν λέξιν,
ἕτε τὴν σιωπῆσιν, ἕτε πρὸς ἑαυτὰς, ἕτε
μὲν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἡν ὁ δρεθῆσι ὑπη-
γόμεσε τὴν μὲν ἐν μῖαν τῷ ῥωμαϊκῶν
ἐκθέσεων, τῆ ὑπὸ μάρκῃ σιωπῆσεισιν συ-
ζεύξας ἐν ταῦθα ὑποτάξω τῷ ἡ δδ-
τέραν ἡν ὕστερον ἐν σερμῶ ἀνέγνωσαν,

CAP. XXX.

De fidei formulis Sirmij expositis coram
Imperatore Constantio.

Quasi enim ea jam condemnarent
quæ prius ipsi de fide constitue-
rant, alias fidei formulas denuò pro-
mulgaverunt. Unam quam Marcus
Arethusius Græco sermone dictavit;
alias autem duas Latinâ linguâ con-
scriptas, quæ nec verbis nec composi-
tione inter se conveniunt, neque cum
Græca illa à Marco dictata. Porro ea-
rum quæ Latinè sunt editæ, alteram
quidem hoc loco ei subjungam quæ
à Marco perscripta est. Alteram
vero quæ Sirmij postea recitata est,

Q